

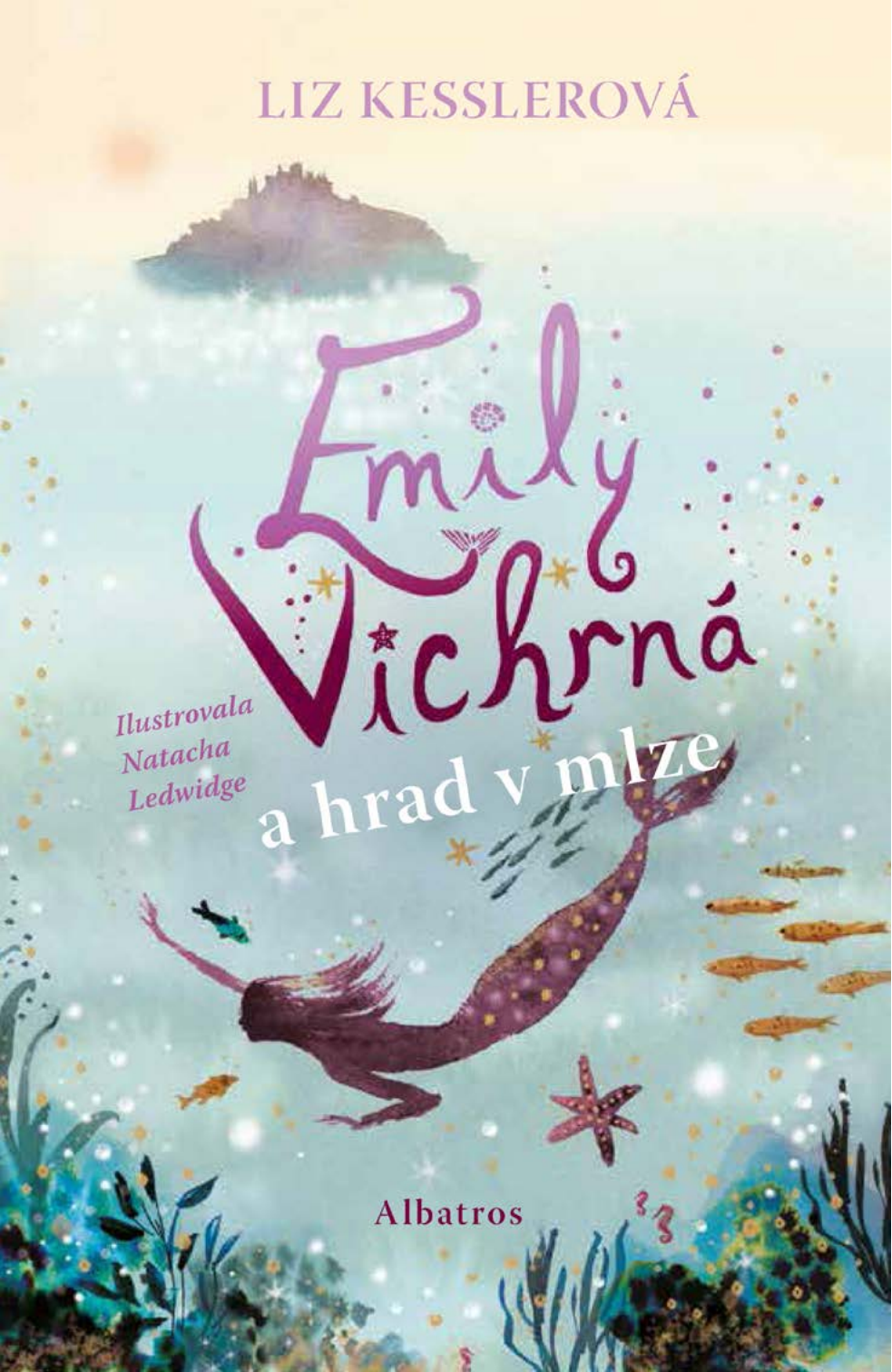
LIZ KESSLEROVÁ

Ilustrovala
Natacha
Ledwidge

Emily Vichrná

a hrad v mlze

Albatros

Emily Vichrná a hrad v mlze

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

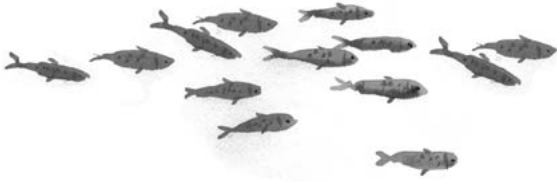
Liz Kesslerová

Emily Vichrná a hrad v mlze – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Albatros

LIZ KESSLEROVÁ

Emily
Vichrná

a hrad v mlze

LIZ KESSLEROVÁ

Emily
Vichrná
a hrad v mlze

Ilustrovala Natacha Ledwidge

Albatros

Přeložila Jindra Horynová

Text © Liz Kessler, 2006
Illustrations © Natacha Ledwidge, 2006
Translation © Jindra Horynová, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-00-04973-1
ISBN e-knihy 978-80-00-05000-3 (1. zveřejnění, 2018)

*Tato kniha je věnována Celií Reesové,
Lee Weatherlymu a všem, bez nichž by zůstala Emily
ztracená kdesi v moři.*

*A také mojí sestře, Caroline Kesslerové,
bez níž bych byla úplně ztracená já.*

*A mají-li se naše ruce dotknout v novém snu,
pak budou věží sahající až k oblakům.*

*úryvek z básně Prorok
od Chalíla Džibrána*

Prolog

Je půlnoc, světlo jako ve dne.

Na oceán shlíží měsíc v úplňku a v jeho svitu tvoří zvlněné moře krásný lem rozeklaným skalám a kamenitým břehům malého ostrůvku. Po vodě se k němu žene vůz a obkrouží ho. Vůz je celý ze zlata, po stranách vykládaný drahokamy, a tažený delfíny, kterým se od hlavy a dál po celém hřbetě třpytí ozdobná řada perel a diamantů.

Ve voze sedí král všech moří, Neptun. S lesklou zlatou korunou na bílých vlasech, řetězem z blyštivých drahokamů kolem krku a trojzubcem v ruce působí impozantněji než kdy dřív. Obhlíží ostrov a oči mu

zeleně planou v záři měsíce. Čeká na svou nevěstu. Měla by vyjít z hradu na vrcholku skal, napůl ukrytého v mlze. Jen tmavá okna odráží světlo jasné noční oblohy.

Hlasem, který burácí jako hrom, poroučí: „Ještě jednou dokola!“ Zvuk jeho slov rozvlíne moře a vlny se hrnou od vozu ke břehu. Delfíni táhnou vůz znovu kolem ostrova.

A náhle je tu. S úsměvem kráčí k moři, podívá se Neptunovi do očí a zaklesnou se tak pevně pohledy, až se prostor mezi nimi téměř zhmotní do mostu, který jako by se vyklenul mezi jejich dvěma světy.

Žena vstoupí na samý kraj moře, nad hlavou jí jako koruna z peří krouží malé hejno fregatek. Natáhne ruku a zakloní hlavu, aby se na ně usmála. V tom okamžiku se jeden ze vznešených ptáků oddělí z kruhu a slétne jí k natažené dlani. Vypadá to, jako když nad ní ve vzduchu stojí. Vzápětí pustí něco z pařátů. Prsten s diamantem. Jakmile žena sevře prsten v ruce, fregatka se vrátí k ostatním, na nebi se zavlíne veliký had a hejno odletí pryč do noci.

„Dávám ti tento diamant ve jménu své lásky, velké jako sama Země a pevné jako skála, na které stojím.“ Žena se naklonila k vozu, odhrnula si lesklé černé vlasy dozadu a navlékla Neptunovi prsten.

Na pootočení trojzubce vyplul jeden z delfínů z řady. Sklonil hlavu v malé úkloně a přitom se ukázal jiný prsten, který měl posazený přesně uprostřed čela. Neptun ho vzal, položil na dlaň a tiše promluvil: „A s touto perlou ti nabízím svůj svět, oceán, věčný a nezměrný jako má láska k tobě.“ I on jí navlékl prsten. „Je to magická chvíle. Úplněk o půlnoci při jarní rovnodennosti. Stejná konstelace nastane znovu až za pět set roků. Je skoro tak vzácná jako naše láska.“

Stála u jeho vozu na kraji moře v bílých šatech se zmáčeným lemem, pohlédla vzhůru a usmála se na něj.

Pokračoval s pozvednutým trojzubcem: „Tyto prsteny nemůže nosit nikdo jiný než zamilovaný pár, v němž jeden patří zemi a druhý oceánu, nebo jejich dítě. Takovým lidem je nikdo nemůže stáhnout z prstu.“

„Dokonce se jich nikdo nesmí ani dotknout,“ dodala žena s úsměvem.

Neptun se zasmál. „Nikdo se jich nesmí ani dotknout,“ souhlasil. Potom k ní pozvedl druhou ruku s otevřenou dlaní a vztyčenými prsty. Žena udělala totéž, jejich paže vytvořily oblouk, dlaně se spojily a prsteny dotkly. Na nebi nad nimi se stovky hvězd rozzářily barvami jako ohňostroj. „Když se takto prsteny dotknou,“ pokračoval, „zvrátí v opak zlo, nenávisť i hněv. Zavládne pouze láska.“

„Nic než láska,“ zopakovala.

Potom rozevřel doširoka náruč. „Právě teď si je den roven s nocí a od této chvíle také zem a moře. Dokud budeme nosit tyto prsteny jako symbol našeho man-

želství, bude mezi těmito dvěma světy vládnout klid a mír.“

Naposledy mávnul trojzubcem, pak podal ženě ruku a pomohl jí do vozu. Usadili se ruku v ruce, na jedné straně zavlály její dlouhé šaty, na druhé Neptunův rybí ocas vykládaný drahokamy.

Delfíni napjali opratě, vůz tiše sklouzl po vlnách a odvážel královský pár vstříc společnému manželskému životu.

První kapitola

„Emily! Vyskoč, ať sem nemusím chodit desetkrát.“
„Otevřela jsem jedno oko a uviděla mamku, jak mi odhrnuje závěs na okně. Za ním se na tmavomodré obloze houpal elipsovitý měsíc, už jenom srpek zbýval do úplňku. Poslední fáze, vytanulo mi automaticky. Měsíční cykly jsme se učili ve škole. „Vždyť je ještě noc,“ zakňourala jsem, zavrtala se zpátky do polštáře a přetáhla si deku přes hlavu.

„Je půl osmé,“ řekla na to máma a usadila se na okraji postele. Stáhla mi přikrývku a dala mi pusku na čelo. „No tak, kulíšku. Nestihneš to do školy!“ Zvedla se

a jen tak pro sebe polohlasně dodala: „Ne že bys o hodně přišla. Moc užitečného ses tu zatím nenaučila.“

Než jsem stihla cokoliv namítnout, odešla z pokoje.

Zůstala jsem ležet a s pohledem na strop si zhluboka povzddechla. Máma byla poslední dobou dost skleslá. Tento týden je to už potřetí, kdy si na něco stěžuje. Osobně tady nevidím nic, s čím by mohl být člověk nespokojený. Mamka, táta a já žijeme na krásném ukrytém ostrově. Bydlíme všichni společně na staré lodi z naleštěného dřeva, zabořené dnem do zlatého písku a zároveň napůl ponořené do průzračného moře, které celý ostrov obklopuje. V pohodě tu mohou žít mořští a suchozemští lidé pohromadě.

Uvědomuju si, že to poslední nemusí mít velký význam pro každého, ale hodí se to, když je váš táta mořský muž a vaše máma suchozemská žena. Já mám zkrátka půl od každého.

Oblékla jsem si plavky a sedla si na snídani k mámě. Jedla jsem cereálie z misky a musela jsem si ji přidržovat, protože stůl je trochu nakloněný, stejně jako všechno ostatní na naší lodi.

K poklopu vedle mého místa připlaval táta a vytáhl se nahoru, aby mi mohl dát pusku na tvář. „Dobré ráno, moje malá hvězdice,“ pozdravil mě s úsměvem. „Umíš všechno na test z oceánografie?“

„Můžeš mě vyzkoušet!“

Podrbal se na hlavě. „Jaké velikosti dosahuje krab japonský?“

„Tři metry,“ hned jsem věděla.

„Výborně. Hmm. Jakou barvu má klipka útesová?“

„Černostříbrnou. To je moc lehký!“

„Spíš bezvýznamný,“ zahuhlala máma na půl úst.
Co jí přeletělo přes nos?

Táta se na ni zamračil. „Už zase!“ vzdychl. „Copak ty nechceš, aby si naše dcera vedla ve škole dobře?“

„Omlouvám se,“ natáhla k němu smířlivě ruku. „Jenom...“

„Jenom co? O co ti jde? Je spokojená, pilně se učí a má dobré známky. Mám z ní radost a můžu na ni být pyšný!“ mrknul na mě. Já se na něj usmála.

Ze začátku jsme si s tátou moc nerozuměli. Sice jsme se přímo nehádali, když jsme se přistěhovali na Průsečík, ale nebylo to vždycky jednoduché. Často jsme nevěděli, o čem se máme bavit nebo kde začít, protože jsem předtím žila celý život bez něj.

Až donedávna jsem vlastně vůbec nevěděla, že existuje. Ani o sobě jsem ještě před pár měsíci netušila, že se ze mě ve vodě stává mořská panna. Byla jsem z toho nejdřív vyděšená. Nechápala jsem, co se děje. Navíc se mi to poprvé stalo v bazénu, kde jsme měli plavání se školou. Pak jsem si na to ale zvykla a v noci jsem utíkala plavat do moře. Tak jsem se seznámila se svojí nejlepší kamarádkou Shonou. Je taky mořská panna. Skutečná, ne jen poloviční, prostě dokonalá mořská panna. Pomohla mi najít tátu. A nejlepší den v mém životě nastal,

když jsem proklouzla do vězení a poprvé se s ním setkala. Drželi ho tam na příkaz Neptuna.

Myslím, že jsem si postupně zvykla na všechno, i když to nebylo jen tak. Zažila jsem hrůzu s krakenem, ale nakonec se podařilo všechno vyřešit a poslední týdny byly prostě senzační. Kraken je nejhnusnější a nejděsivější mořská příšera na světě a já ho omylem probudila! Teď už si ale s tátou užíváme každý den plavání v moři, prozkoumáváme spolu zlaté písečné dno kolem Průsečku, závodíme s pestrobarevnými rybami, kterých je tady všude plno, hrajeme si na honěnou mezi korály. Oficiálně říkám, že je to prostě ten NEJLEPŠÍ táta na světě.

„No právě,“ povzdychla si máma. „Ty na ni můžeš být pyšný. A máš na to plné právo. Ano, Emily dělá pokroky v...“ nedořekla a natáhla se pro učebnice, které jsem včera přinesla domů. Moc se mi líbily! Rozhodně byly úplně jiné než všechny, které jsem kdy měla. Jednak byly ze senzačních lesklých materiálů, nebo upletené z mořských řas a zdobené mušličkami a perlami. A předměty, na které jsme je měli, byly perfektní! Ještě nikdy nebyla škola tak zábavná.

„... *mořích a sirénách*,“ přečetla z jedné obálky. Vzala do ruky pár dalších. „Taky má *plavbu a sledování hvězd* nebo *moderní zaplétání vlasů pro mořské panny*. To tím myslím.“

„Ale proč?“ zeptal se přiškrčeně táta. „Proč by se neměla tyhle věci učit? Přirozeně to k ní patří a já nechápu, co ti na tom vadí. Co přesně se ti na tom nelíbí, Mary?“

V tu chvíli jsem pochopila, že je něco špatně. Mámě nikdy nikdo neříkal Mary, a táta už vůbec ne. Většinou byla pro všechny Mary P. Jmenuje se Mary Penelope a táta jí vždycky říkal Penny, nebo dokonce „moje milovaná Penny“, když byli obzvláště nasládlé sentimentální. A to už pěkně dlouho nebyli, když o tom tak přemýšlím. A taky mi dochází, že má máma trochu pravdu. Teda, abyste mě špatně nepochopili. Všechny školní předměty, které teď máme, se mi hrozně líbí. Ale někdy asi postrádám ty dřívější, i když jenom trošičku. Nebo aspoň jeden. Moc ráda jsem psala příběhy, a dokonce i diktáty! Nejspíš proto, že jsem v tom byla dobrá.

„Co se mi nezdá?“ reagovala máma. „To, že *ty* jsi spokojený s tím, že se *tvá* dcera naučí tak maximálně, jak si hezky učesat vlasy nebo jak poznat kolik je hodin podle oblohy. Já bych byla radši, kdyby měla pořádné vzdělání.“

„Moje dcera, tvoje dcera? Vypadá to, jako bys mluvila o dvou rozdílných lidech,“ nasupil se táta. Viděla jsem poklopem, jak rozčileně kmitá rybím ocasem. Rozčeřil vodu tak, až vyšpláchla do kuchyně.

„Možná ano,“ odsekla máma, popadla utěrku a ohnula se, aby setřela mokrou podlahu. Zavadila o mě pohledem a rázem zněžněla. „Ale co to říkám, jistě že ne, Emily za to nemůže. A rozhodně je jenom jedna.“ Usmála se na mě a natáhla ke mně ruku. Okamžitě jsem ucukla, aby mě nemohla chytit, a zároveň jsem otočila hlavu tak, abych jí neviděla do obličeje. Ten její ublížený výraz bych nesnesla.

Nebylo to fér. Máma nebyla fér. Nikdy dřív jsem školu neměla tak ráda! OK, bylo by možná fajn, kdybych mohla občas psát příběhy, ale co se stane, když se nebudu učit cizí jazyky a logaritmy nebo zlomky? Kdo tvrdí, že to má nějaký smysl? Copak potřebuju vědět, kolik si John vydělá za týden, když má 4% provizi a 3% úrok? Určitě je důležitější naučit se všechno o svém okolí. Vědět, která ryba je nebezpečná a která docela přátelská. Umět se chovat a vypadat jako ostatní mořské panny. Ty správné. I přesto, že jsem si někdy připadala směšně, když jsem se česala a seděla přitom na krajíčku skály. Přinejmenším jsem se učila, jak sem zapadnout a být jednou z nich. A tohle všechno mámu nezajímá? Snad taky chce, abych byla spokojená!

Dojídala jsem snídani.

Máma se zhluboka nadechla. „Jsou to prostě dva rozdílné světy,“ pronesla potichu. „Někdy přemýšlím, jestli nejsou *příliš* odlišné. Víš, když se podíváš na to, jak tady žiju, skoro nic nedělám. Celé dny ležím na slunci, kartáčem si pročešávám vlasy, můžu si párkrát za týden zajít na akvabely. To není život pro mě, Jakeu. Chtěla bych něco víc.“

Celou věčnost bylo ticho. Naši na sebe jenom zírali. Já se málem udusila, protože jsem měla plnou pusku cereálií s mlékem a nechtěla jsem začít kousat, aby to moc hlasitě nekřoupalo. Čekala jsem, kdy někdo z nich promluví.

„Probereme to později. Teď musím ven a trochu se provětrat,“ řekl nakonec táta a já spolkla všechno, co

jsem měla v puse. Stejně to bylo tak nasáklé, že se to nedalo kousat.

Ani mi nedal pusu a zmizel. Normálně by mi to nevadilo. Je mi dvanáct. A za pár měsíců třináct. Není nutné, aby mi tatínek dával pusinku pokaždé, když jde pryč!

Jenže. O něčem to svědčí. Není to všechno moje vina? Vždyť se snažili spojit dva docela rozdílné světy jenom kvůli mně. Teda samozřejmě i proto, že se milují. Ale co když už ne? Třeba se jeden druhému odcizili za těch dvanáct let, kdy museli žít odděleně. Už se možná nemají rádi a zůstávají spolu jenom kvůli mně. A štve je to, protože se navzájem nesnášejí, a skončí to tím, že obrátí svoji zlobu proti mně. A budou mě nenávidět. Mámě už se dokonce ani život tady nelíbí!

Cítila jsem v kostech, jak se ve mně začal šířit podivný chlad, který zachvacoval celé moje tělo. Je to sotva pár týdnů, co jsme dostali možnost začít znovu právě na tomhle ostrově. Sen se stal skutečností. Splnilo se všechno, co jsme si kdy přáli. Ale co když to není splněný sen? Možná se všechno obrátí v noční můru a stane se to pro mě naopak zlým snem jako hodně z toho, o čem jsem snila předtím. Bývalo to tak.

Třeba je jen otázkou času, než se rodiče rozhodnou opustit loď a jít si každý po svém. A co já? Budu si muset vybrat, s kým zůstanu? A bude mě vůbec někdo z nich

chtít, když se jejich manželství rozpadne kvůli mně? Nejspíš se budou hádat o tom, kdo *mě mít nebude!*

Šla jsem se připravit do školy a pokusila se tyhle starosti vytěsnit, myslet na něco jiného. Odpoledne mě čekal test z oceánografie a byla jsem rozhodnutá, že ho zvládnu skvěle. Chtěla jsem tátovi dokázat, že jsem schopná jít v jeho stopách, nebo spíš plavat v jeho brázdě, jak rád říkal.

Rozveselilo mě to, a dokonce jsem si dovolila i úsměv, když jsem si dávala učebnice do tašky. Další myšlenka mi ho ale odehнала z tváře stejně rychle jako žralok, který rozežene hejno nic netušících ryb.

Čím líp se mi daří ve škole pro mořské panny, tím míň času trávím s mámou na souši u něčeho, co má ráda. Čím víc se přibližuju tátovi, tím víc se jí vzdaluju. Když o tom teď přemýšlím, nedivím se, že je nespokojená. Tolik jsem se snažila poznat tátu, že jsem s mámou skoro nic nepodnikala a sotva jsme se viděly.

Nakonec má možná pravdu. Třeba tak veliký rozdíl znemožňuje soužití. Jsou to dva hodně odlišné světy. A předpoklad, že moji rodiče můžou žít spolu, je asi nereálný.

Vytratila jsem se bez rozloučení a sklouzla do vody tak zkroušená, že jsem nebyla schopná promluvit a strachy ani na nic myslet.

Druhá kapitola

Potopila jsem se a rázem všechny tíživé myšlenky odpluly, jako bych svlékla kůži.

Ztuhly mi nohy a malou chvíli mě táhly ke dnu, protože byly těžké jako beton. Nijak mi to ale nevadilo. Už jsem si na to zvykla. Vlastně to pro mě byl ten nejlepší pocit na světě, protože jsem věděla, co bude následovat.

Bylo to, jako by mi je někdo celé omotával lepicí páskou, tak těsně k sobě přiléhaly a nešly oddělit.

A pak se mi vytvořil rybí ocas.

Protáhla jsem se jako kočka a sledovala, jak mi spodní část plavek mizí pod lesklými stříbrnými šupinami, které se za krásného jiskření a mihotání šířily stále dál,

až byl ocas celý. Zatřepal se a plný života švihnul ze strany na stranu. Tenhle pocit se mi nikdy neomrzí! Je to, jako kdyby mě nejdřív zavřeli do krabice, pak odkryli víko, sklopili strany a řekli mi, teď jsi volná, můžeš se dostat, kamkoliv chceš a jakkoliv chceš. Jako by se přede mnou otevřel celičkový svět.

Zůstala jsem chvíli na místě a zakmitala ocasem, abych se ujistila, že je opravdu hotový. Rudozeleně se zablýskl a odpálil pár stříbrných rybiček, které zrovna plavaly vedle. Při každém pohybu se ve vodě kolem roztančily bubliny a zavířily k hladině.

Šťastně jsem vydechla. Všechno bude v pohodě, dokud budu mořskou pannou.

Plavala jsem do školy nad korálovými útesy a shlížela přitom dolů na lesy pod vodou.

Mávaly na mě jasně zelené keře, pružné červené trubice se kývaly ze strany na stranu. Párek zlatých mořských koníků se s propletenými ocásky houpal po proudu, ve kterém vlála řada chaluh. Kolem mě se hemžila hejna štíhlounkých ryb se zářivě žlutými ocasy a mezi nimi pár břichatých modrých ryb s černýma očima. Všechny vypadaly zaměstnaně. Kvůli testu z oceánografie jsem si snažila vzpomenout si na jejich názvy, ale připadaly mi neznámé. Každý den jsem se tu setkávala s něčím novým. Máma už má Průsečíku dost, ale mně se asi nikdy neomrzí.

Doplavala jsem ke shluku balvanů u vstupu do tunelu a čekala. Škola byla na druhém konci ve Smaragdových jeskyních. Začaly jsme se tady se Shonou scházet, abychom mohly plavat dovnitř společně.

Cestou kolem se na mě usmívaly spolužačky, které jsem už znala, ale zatím jsem se ještě se všemi lidmi ze třídy neseznámila. Shona a já jsme často plavaly po okolí se dvěma dalšími mořskými pannami, Altheou a Marinou. Já jsem byla jediná polomořská, jak mě tu nazvali, jinak byly ve škole většinou mořské panny, několik mořských kluků a celkem čtyři suchozemští žáci – dva kluci a dvě holky. S někým jako já jsem se ještě nesetkala.

Docela jsem se smířila s tím, že jsem polomořská jenom já, i když jsem občas toužila, aby tu byl aspoň někdo další taky takový. Bylo by skvělé mít někoho, kdo by zažíval ty úžasné pocity při proměně stejně jako já.

Vlastně musím přiznat, že někdo takový tu byl. Jenomže to se nepočítá, protože rozhodně nešlo o žádného kamaráda. Jednak byl už dospělý, a kromě toho se mu vůbec nedalo věřit. Pan Surový. Hrozně prohnáný člověk, který se tvářil jako mámin přítel. Z přítele se nakonec ale vyklubal chlápek, který mě i s mámou špehoval od chvíle, kdy jsem se narodila, a podával o nás zprávy Neptunovi!

Tohle už bylo naštěstí za námi. Už nám nic nenalhával, natož aby se mámě snažil podsouvat drogy.

„Emily!“ důvěrně známý zvonivý hlásek mi odsunul Surového z mysli. Shona!

Se školní taškou přitisknutou k boku plavala ke mně. Měla vždycky moc hezké věci. Její stříbrozlatá taška posítá růžovými mušličkami se mi taky líbila. A Shona byla celá přesně taková, jak si každý mořskou pannu představuje. Jiskřivá svůdná holka s krásnými dlouhými blond vlasy. Já taková nebyla. Nechávám si sice růst vlasy a mám je už pod ramena, ale vůbec nejsou tak nádherné a lesklé jako Shoniny, takové, jaké by podle mě měla mořská panna mít.

„Učila ses?“ zeptala se vzrušeně, když jsme se ocitly za skupinkou mladších holek v doprovodu maminek. Malé mořské panny se chytily za ruce, plavaly rychle do třídy a maminky už je jenom sledovaly očima a povídal si spolu.

„Ráno mě tatka zkoušel,“ odpověděla jsem. „Věděla jsem všechno, na co se mě ptal, ale nejsem si jistá, jestli jsem se naučila ty správné ryby.“

„Do odpoledne máme ještě čas,“ uklidňovala mě Shona. „A co máme teď, víš, ne?“

„Jasně,“ usmála jsem se. „V+V, co jinýho?“

Vzhled a vystupování byl Shonin nejoblíbenější předmět. Byla nejspokojenější, když se mohla učit jak udělat nové účesy, jak dosáhnout co největšího lesku rybího ocasu, nebo jak elegantně plavat. Mě víc zajímaly příběhy sirén nebo historie Shipwrecku, ale každopádně chodit do školy pro mořské panny bylo pro mě něco tak nového a úžasného, že mě bavilo všechno, jen když to nebylo dělení vicemístnými čísly!

Pokračovaly jsme do úzkého kanálu. V prvním úseku

bylo potřeba si cestu podél skal hledat hmatem. Vždycky se mi rozbušilo srdce, protože slizké a studené stěny mi příliš silně připomínaly, jak jsem v temném slizkém tunelu objevila krakena a co se dělo potom.

Za chvíli jsme ale zahrnuly za roh, kde se tunel rozšířil a rozzářil barvami. Usmála jsem se a zaplašila ošklivé vzpomínky. Shoně jsem nikdy neřekla, jak se tady cítím. Sice bych ráda věděla, jestli to vnímá stejně, ale tohle bylo něco, o čem jsme spolu nikdy nemluvily. Byla totiž se mnou, když jsem tenkrát krakena probudila, a nejspíš, stejně jako já, toužila na všechno zapomenout.

V místě, kde se kanál rozdvouje, jsme narazily na Marinu s Altheou. Marina se k nám rychle otočila a rozrušeně kmitala dlouhým zlatým ocasem ze strany na stranu. „Ahoj, představte si, že jsem cestou sem slyšela, jak se Finwaveová baví s jednou z maminek. A víte, co říkala?“ udýchaně se nás ptala a culila se.

Shona měla rázem ještě větší a lesklejší oči než normálně. „Co?“ zeptala se stejně vzrušeně jako Marina.

„Nebudeme na V+V ve škole!“

„Švihlý!“

Určitě jsem vypadala zmateně. Althea se ke mně obrátila a vysvětlovala: „To znamená, že poplaveme ke skálám a útesům.“

„Co? Jako když jsme prozkoumávali úzké zátoky a říčky na ostrově?“

Zavrtěla hlavou. „To byla zeměpisná exkurze. Víc vědecká. Tentokrát budeme spíš hledat materiály na

nový kartáče na vlasy nebo vhodný skály, kde se dá sedět na krajíčku," říkala a naznačila přitom zívnutí.

Marina ji pleskla přes paži. „Ale jdi ty, vždyť víš, že se ti to bude líbit,“ smála se.

Althea se taky culila. „No jo, asi to bude lepší než odpolední test z oceánografie.“

Dál jsme si povídaly a vydaly se kanálem, který vedl od rozdvojky k naší třídě. Stále ještě jsem byla u vytržení vždycky, když jsem tam doplávala. Jeskyně s hladkou zelenomodrou hladinou. Nad ní pableskovaly dlouhé stalaktity, některé zvlněné jako křídla ptakoještěra, jiné rovné jako vystřelené šípy, které zamrzly uprostřed letu. Na hladině se odrážela modrá, zelená a tmavě rudá miho-tavá záře skalních stěn. Doplavaly jsme až na svá místa.

Nad předním okrajem jezírka visel ze stropu dlouhý svitek. Před začátkem vyučování tam pro nás byly vždycky okrouhlým písmem s ozdobnými kličkami napsané informace. Dnes tam stálo:

Smaragdová třída: Nezapomeňte, prosím, že odpoledne píšeme test. Na dopoledne nebudete potřebovat žádné pomůcky. Školní tašky si tady někde uložte a počkejte na mě.

Pod tím podpis,
R. Fínwaveová

„Říkala jsem vám to!“ ozvala se Marina. „Určitě hned plaveme ven.“

Vzápětí se objevila učitelka, a všichni okamžitě ztichli. Finwaveová vypadala úžasně. Perfektně vykartáčované zlaté vlasy jí zářily a vlály až do pasu, měla elegantní štíhlý ocas, narůžovělý se zlatými hvězdičkami po celé délce. Při plavání s ním pohybovala jenom nepatrně, takže to spíš vypadalo, jako když ladně klouže.

Byla jednou z nejmladších mořských lady na ostrově, a taky jednou z nejkrásnějších. U ní jsme si vždycky psaly poznámky a snažily se dělat všechno tak, jak řekla. Taky jsme si chtěly udržet dobré známky. Věděla přesně, kdy má pochválit, a naopak, kdy někomu vynadat. Chválila moc mile a hubovala hrozně přísně, takže nám bylo jasné, co chceme víc.

Uhladila jsem si vlasy a narovнала záda. Každý seděl na kraji nějakého balvanu těsně pod hladinou. Shona vypadala vždycky přesně jako mořské panny v učebnici. Snažila jsem se ji napodobit, ale většinou jsem buď sklouzla z kamene, nebo mi začalo příšerně mravenčit v rybím ocase.

„Výborně, Shono,“ pochválila ji Finwaveová, když se rozhlédla po třídě. „Krásná póza jako vždycky.“ Sklouzla pohledem ke mně. „Hezký pokus, Emily. Vedeš si moc dobře.“

Bezděky se mi v úsměvu zvedly koutky úst. Věděla jsem, že „hezký pokus“ neznamená přímo zlatou medaili, ale taky to zdaleka nebylo napomenutí, jaké si musel kvůli ohnutým zádům vyslechnout jeden kluk za námi.

„Co ta záda, Adame? Sedíme pěkně rovně, prosím,“ poznamenala učitelka. A vzápětí přikývla. „To je mnohem lepší.“

Když viděla, že se všichni snažíme vypadat co nejlépe a dáváme pozor, založila si ruce a začala hodinu. „Dnes je velmi důležitý den. A ví někdo, co je na něm tak důležitého?“

Jedna mořská panna, která seděla v naší řadě, zvedla ruku. „Je to test z oceánografie?“ navrhla.

„Jsem ráda, že jsi nezapomněla na test, Morag,“ usmála se Finwaveová, „ale ten jsem teď na mysli neměla. Někdo další?“

Přihlásila se Shona: „Je to exkurze s V + V?“ pronesla nesměle.

Učitelka našpulila rty. „Kdo ti řekl, že budeme mít na programu něco takového?“

Shona zrudla, ale než měla šanci cokoliv vysvětlit, Finwaveová pokračovala: „Jistým způsobem to s tím má něco společného. Vysvětlím vám to. Ve skutečnosti mám pro vás velmi důležitou zprávu.“

Snížila hlas, takže zněla ještě autoritativněji než normálně. „Ostrov Průsečík bude výjimečně poctěn návštěvou našeho krále.“

Ozval se rozrušený šepot celé třídy, a tak se na moment odmlčela. Všichni ale okamžitě ztichli, jakmile nás upozornila: „Tak dobře, to by stačilo. Klid, prosím.“

„Nemám oprávnění sdělovat vám mnoho podrobností. Obvykle jeho návštěva vyžaduje týdny příprav. Tentokrát je to jiné. Neptun nařídil, aby jeho návštěva